

Predikan i Kindaholms församling 2014 av Tobias Bäckström

21 söndagen efter trefaldighet

”Samhällsansvar”

2 Mos 23:1-9

2 Kor 8:9-15

Matt 12:15-21

Ps: 81, 96, 73, 5

Vi hör ibland om kringresande helbrägdagörare, nyligen var det den danske mirakel-predikanten Jens Garnfeldt som väckte uppståndelse på sin Sverige-turné. TV och tidningar uppmärksammade honom och han tycktes trivas ganska bra med detta. Hans förmåga att bota och hela ifrågasattes visserligen och han blev ju kritiskt granskad av Kalla fakta, men all reklam är ju bra reklam sägs det ju, så han kanske inte blev så ledsen av det.

Även Jesus var en helbrägdagörare, han botade en mängd människor vilket ledde till att han fick många som följde honom. Uppmärksamheten var på topp. Så långt stämmer det väl med Jens Garnfeldt och andra mirakelpastorer. Ja, men där upphör också likheten. För det som förvånar oss är att Jesus förbjöd människor att avslöja vem han var, ja, han förbjöd dem *strängt* att göra detta.

Ändå borde väl hans förmåga vara en utmärkt metod för honom att använda sig av, för att väcka uppmärksamhet och sprida evangeliet, det glada budskapet. Han skulle ju kunna bli berömd på nolltid och få en hel armé av anhängare.

Men han är inte ute efter att bli någon kändis, tvärtom så tycks han ofta bli besvärad av de stora skaror som följde honom, han flydde offentlighetens ljud. Gång på gång läser vi hur han drar sig undan även om han heller aldrig avvisade någon som sökt sig till honom.

Ändå, nu tvåtusen år senare kan vi fråga oss; finns det någon som har gjort starkare avtryck i historien än han? Finns det någon som är mer känd, vars namn är mer spridd över jordklotet? Knappast. Det flesta historiker menar att det inte finns någon som har påverkat världshistorien så mycket som Jesus Kristus. Så är det ju också han som vi har som startpunkt i vår tideräkning.

Guds sätt att övertyga skiljer sig från människors sätt. ”Han skall inte träta och ropa, och ingen skall höra hans röst på gatorna” läste vi. Jesus var inte den som med högljudd propaganda försökte prata omkull människor. Och just därför var han också så trovärdig. Människor kände sig inte överkörda av honom. Hos Jesus kände sig tvivlaren och den trosvisse båda lika hemma.

I Jesaja-profetian som Matteus citerar talar han om de som är som ”knäckta strån”, eller som en ”tynande låga”. Kanske har du känt dig så. Som lågan på ett ljus som kämpar för att hålla sig vid liv, men som hela tiden är på gränsen att blåsas ut. På väg att ge upp. Men Jesus kan tända den där lågan på nytt, hoppets låga. ”Han skall ge folken hopp.”

De knäckta stråna eller de tynande lågorna, det är de som blivit illa behandlade av andra. De som fått sin rätt kränkt. Till dem säger han att han en dag ska föra rätten till seger. De som blivit kränkta ska en dag bli upprättade.

Ja, Jesus ger oss hopp men samtidigt som han ber om tålamod. Det är *han* som ska föra rätten till seger, inte vi! Vi behöver inte i varje situation och till varje pris kräva vår rätt. Vi kan också välja att avstå från vår rätt. Jesus själv är ju ett stort exempel för oss här i evangeliet. Precis innan dagens evangelium börjar så var han i konflikt med fariséerna som bestämde sig för att röja honom ur vägen. Och Jesus drar sig då undan för att undvika en öppen konflikt. Han avstod från att utkräva hämnd, men vann därmed också seger.

”Min är hämnden”, säger Herren och som Paulus citerar i romarbrevet. Gud är den som är den yttersta garanten för att rättvisan ska segra, att alla förtryckta en dag ska få ut sin rätt.

Det betyder inte att vi inte skulle ha ett ansvar här och nu. Vi har ett ansvar för oss själva föra andra och för det samhälle vi lever i, *samhällsansvar* som dagens tema är. Som kristna är vi ju som alla andra också samhällsvarelser. Vi behöver också engagera oss på olika sätt, i politiken, i media, i frivilliga organisationer, allt utifrån vår förmåga och kraft. Sen tror jag inte att någon annan kan tala om hur just ditt sätt att ta ansvar ser ut. Du får söka den väg som passar dig.

Man ska inte blanda ihop kyrka och politik, hör man ofta. Jag tror visserligen att det är sant. Genom historien kan vi se att kyrkan och den politiska makten sällan har blivit en lyckad kombination. Ofta är det då som kyrkan har varit som mest förfallen.

Men det beror också lite på vad vi menar med kyrka. Det blir så lätt att vi reducerar kyrkan till bara de anställda. Eller så tänker vi på kyrkans ledning, på biskoparna. Men de kan aldrig ersätta församlingen. Vi är alla en del av kyrkan och har alla ansvar för kyrkan. Kyrkan finns på plats ute i samhället genom de människor som brukar gå i kyrkan. Och det är en självklarhet att det även ryms ett politiskt engagemang bland dessa.

Men vårt engagemang behöver inte vara något som syns på tidningarnas förstasidor, eller som tar sig högljudda uttryck som väcker uppmärksamhet.

Matteus talar om en som verkar i det fördolda. Jesus drar sig undan när man söker konflikt med honom. Han vägrar låta sina anhängare driva kampanjer för honom, han tystar istället ner dem. Han låter inte hör sin röst på gatorna. Och ändå är det just han som en dag ska föra rätten till seger.